12/5/2003



మనస్సును విశాలపరచటమెలా?

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక మే 2003

మనస్సును విశాలపరచటమెలా?

శ్రీమాత ప్రవచనములు

శ్రీఅరవిందుల ప్రవచనములు

అక్టోబరు 25, 1914 ఒక ప్రార్థన

శ్రీమాత

నేను నీ కోసం తపించిపోతున్నాను. ఆ తపన (aspiration) తీవ్రమై ఓ సుగంధ సుమధుర గులాబీ పుష్పముగ రూపురేఖలను దిద్దుకున్నది. ఆ పుష్పమును హృదయపూర్వకముగా నీ కర్పించి నిన్నిటుల వేడుకొనెదను. నా అవగాహన సంకుచితమైనచో దానిని విస్తృతమొనర్చుము. నా జ్ఞానము అస్పష్టమైనచో దానిని ప్రదీప్తమొనర్చుము. నా హృదయంబు తీక్షణత లేక శూన్యమైయున్నచో నద్దానిని రగుల్చుము; నాదు ప్రేమాభిమానము అనర్థమైనచో, నద్దానిని తీవ్రత నొందించుము; నా భావనలు అజ్ఞానంబై, అహంకార పూరితములైనచో వాటిని సత్యచైతన్యములు గావించుము. మిమ్ములను అడిగెడి ఈ 'నేను' కేవలం ఒక వ్యక్తే కాదు – పృథ్వి యావత్తు మిమ్ము పరిపూర్ణ మనఃపూర్వకతతో కాక్షించెడిది. నాదు పరిపూర్ణ ప్రశాంత ధ్యానమ్మున సర్వమును అనంతమునకు విస్తరించుకొనును. ఆ ప్రశాంతత యందు నీవు దేదీప్యమానంబగు తేజస్సుతో సాక్షాత్కరించెదవు.

(*CWM* Vol. 1, p. 264)

అనువాదం: సునీతి పంతులు

మనమెందుకు అర్థం చేసుకోలేము?

శ్రీమాత

ఇది మనిషికి మనిషికిగల భేదానికి గురించిన విషయము. ఒక్కొక్కరిది ఒక్కొక్క లోకం. ప్రతివ్యక్తి తన ఆలోచనలకు బందీ అయిపోయివుంటాడు. కాని విశాలచేతస్కుడు ప్రపంచాన్నంతా అర్థం చేసుకోగలడు. ఈ ప్రపంచంలో ఎప్పుడూ క్రొత్తదనం వుంటుంది. ఎందుకంటె అది ముందుకు సాగిపోతూ వుంటుంది. దాన్ని గురించి మనం తెలుసుకోవాలి. — సంపాదకుడు

ఒక్కొక్క మనిషిది ఒక్కొక్క తత్త్వము. అతని ఆలోచనా సరళి వేరు. ప్రతి మనిషీ మాటలలోను, భావాభివ్యక్తిలోను, ఫీలింగ్స్‌లోను, అర్థం చేసుకోటంలోను ఈ భేదము, ఈ ప్రత్యేకత కనపడుతుంది. ఈ విభిన్న లక్షణాల సంపుటే మనిషి. ప్రతి వ్యక్తీ తన దృక్పథం ప్రకారమే అర్థం చేసుకుంటాడు. నువ్వు నీ ప్రత్యేకతలో మూసుకుపోయి వున్నంతవరకు బాహ్యప్రపంచాన్ని తదనుగుణంగానే అర్థం చేసుకోగలుగుతావు. అది నీ చేతనాస్థాయినిబట్టి గూడ వుంటుంది. నీ చేతనలోవున్న విషయాలు మాత్రమే నీకు తెలుస్తాయి. అది చిన్నదిగా, సంకుచితంగా వుంటే నీ అవగాహనాశక్తి కూడ అలాగే వుంటుంది. నీ చైతన్యం విశాలమై, విశ్వమంతా ఆవరిస్తే, ఈ ప్రపంచాన్నే అర్థం చేసుకోగలవు. కొందరి మెదడు, చైతన్యం అక్రూటుకాయ కన్నా చిన్న పరిణామంలో ఉంటుంది. ఈ అక్రూటుకాయలోని పప్పు, మెదడును పోలి ఉంటుంది. ఇటువంటివారు చూస్తారుగాని గ్రహించలేరు. వారి జ్ఞానేంద్రియాలకు ప్రత్యక్షానుభూతి కలిగితే తప్ప వారు దేనినీ అర్థం చేసుకోలేరు. తాము రుచి చూచినది, కన్నది, విన్నది, స్మరించినది మాత్రమే వారికి వాస్తవము. మిగిలినవాటిని వారు నమ్మరు. పైపెచ్చు, మనం చిత్రంగా మాట్లాడుతున్నామంటారు!

నిజం చెప్పాలంటే కొంతకాలం తర్వాత నీకు, 'నాకేమి తెలియదు' అని అనిపిస్తుంది. ఈ ప్రపంచంలో ఎప్పుడు ఏదో కొత్త

దనం కనపడుతూ వుంటుంది. ఎందుకంటే అది నిరంతరం అభివృద్ధి చెందుతూ వుంటుంది. నువ్వు నేర్చుకోవలసింది, తెలుసుకోవలసింది చాల వుంటుంది.

(*CWM* Vol. 5, pp. 29-30)

అనువాదకులు: ఆర్.ఎల్.ఎన్.శాస్త్రి, ఎ. ప్రభావతి,
ఎ. వెంకటరామశాస్త్రి

మనస్సుయొక్క భ్రమలోనుంచి బయటపడుట

శ్రీమాత

భారతీయ చింతన ప్రకారం జ్ఞానమనగా ఇంద్రియగ్రాహ్యమైన విషయము కాదు – పరోక్షము కాదు. ఒక వస్తువుతో తాదాత్మ్యముజెంది తెలుసుకున్న జ్ఞానమే నిజమైన జ్ఞానము – అది ప్రత్యక్షము. ఒక చెట్టును గురించి నిన్ను చెప్పమంటే దాని ఆకులు, కాయలు మొ॥ వాటిని గురించి మాత్రమే చెప్పగలవు. అదంతా దాని బాహ్యావర్ణన మాత్రమే. దాని ఆత్మను గురించి తెలుసుకోవాలంటే దాని ఆత్మతో నువ్వు సంపర్కము జెందాలి. అది ఇంద్రియాలకు కాని, మనస్సుకు కాని, భాషకు గాని లొంగునది కాదు. ప్రత్యక్షానుభూతి ద్వారా పొందవలసినదే!

– సంపాదకుడు

మనిషి చర్మచక్షువులకు కనపడేదే నిజమని నమ్ముతాడు. అతని తార్కికబుద్ధి కూడ దానినే ధృవపరుస్తుంది. కాని తెర మరుగున వున్న అసలు సత్యము జ్ఞాననేత్రానికిగాని కనపడదు. మామూలు హేతువాదము భేదప్రతిష్ఠితము. అది వస్తువులను వేర్వేరుగా చూస్తుంది. కాని జ్ఞాననేత్రము సర్వ వస్తుజాలమును ఒకే సమగ్ర దృష్టితో చూస్తుంది.

('తలపులు, మెఱుపులు' – శ్రీఅరవిందులు)

శ్రీఅరవిందులు హేతువు, తర్కము, జ్ఞానము మొ॥ విషయాలను గురించి ఇంత వివరంగా రాసేందుకు కారణాలున్నాయి. మనిషిని సర్వసాధారణమైన ఆలోచనల ఊబిలోనుంచి వెలికితీసి ఈ దృశ్యమాన ప్రపంచం వెనుక వుండే సత్యాన్ని ఎత్తి చూపించేందుకే అలా చేసేరు.

మానవుని జ్ఞానము పరిమితము

మనుషులు సర్వసాధారణంగా (ఏ ఒక్కళ్లో ఇద్దరో తప్ప) బాహ్యారంగంలో జరిగే విషయాలను, ఒక్కొక్కప్పుడు అంతరంగంలో జరిగే విషయాలను కూడ స్పష్టంగా చూసి, పరిశీలించి ఏది సత్యమో ఏదసత్యమో తార్కికదృష్టితో నిర్ణయించుకుంటారు. దీనినే వారు జ్ఞానమని అనుకుంటారు. కాని వారు చూసిన విషయములు, స్పర్శించి అనుభవించినదంతా కేవలం పాక్షికము. అది భ్రమయే గాని పూర్ణదృష్టిగాని, సత్యముగాని కాదని వారికి తెలియదు.

"కాని నేను దాన్ని చూస్తున్నాను, ముట్టుకున్నాను, అనుభవించాను కాబట్టి అది తప్పకుండా నిజమే" అని అందరూ అనుకుంటారు.

"కాని నేను దాన్ని చూసేను, ముట్టుకున్నాను, అనుభవించాను కనుకనే అది నిజం కాదు" అని వాళ్లు అనుకోవాలి. ఈ రెండు విభిన్న దృక్పథాలకి పొత్తు ఎలా కుదురుతుంది?

జ్ఞానముయొక్క నిజస్వరూపము

"తాదాత్మ్యమువలన పొందిన అనుభూతే నిజమైన జ్ఞానము. అట్టి జ్ఞానము కలిగినవారిని మాత్రమే జ్ఞాని అనాలి" అని శ్రీఅరవిందులు అంటారు. బాహ్యాచ్ఛాదముల వెనుక దాగి వున్న సత్యమునే మనము జ్ఞానము అనాలి. బాహ్యజ్ఞానము ద్వారా నిర్ణయించినదంతా భేదప్రతిష్ఠితము. అందువల్లనే దానిని మనం చర్మచక్షువులతో చూచినా, పంచేంద్రియముల ద్వారా స్పర్శించినా, అనుభవించినా దాన్ని గురించి పూర్తిగా తెలుసుకోలేము.

హేతువు భేదములను మాత్రమే చూస్తుంది

హేతువు పనిచేసే విధానమిట్లా వుంటుంది. రెండు వస్తువుల మధ్య భేదమును గుర్తించి దాని ప్రకారం ప్రవర్తిస్తుంది. స్పష్టంగా పరిశీలించి ఆలోచించగలిగే మనుమలు రెండు వస్తువుల మధ్య భిన్నత్వమును స్పష్టంగా చూడగలరు. హేతువు భిన్నప్రతిష్ఠితము. వస్తువుల మధ్యగాని ఘటనలు, సన్ని వేశాల మధ్యగాని భేదములను చూసి తత్ప్రకారంగా తను నిర్ణయిం చుకుంటుంది.

సర్వమును సమగ్ర పరచునది జ్ఞానము

కాని నిజమైన జ్ఞానము తాదాత్మ్య మువలన మాత్రమే లభిస్తుంది. ఆ దృష్టికి రెండువస్తువులు వేరైనప్పటికి భేదము లేకుండ పరస్పర పూరకములైన ఒకే వస్తువుగా కన బడుతాయి. అందువలన మన దృష్టి పూర్తిగా మారిపోతుంది. పర్య వసానము కూడ వేరొక విధంగా వుంటుంది.

"Appearances are false – బాహ్యదృష్టికి కనబడేదంతా అసత్యము" అని అనుకున్నంత మాత్రాన అంతా నీకు తెలిసి నట్టు కాదు కదా! శ్రీఅరవిందులు చెప్పారు కనుక నీకు నిజంగా అర్థం కానప్పటికి నీ వట్లా అనుకుంటున్నావు అంతే.

కాని నిజంగా నీవు ఒక విషయాన్ని అర్థము చేసుకోవా లంటే దాన్ని చూసి పరిశీలించి ముట్టుకొని రుచిచూచి అనుభవి స్తేగాని సాధ్యము కాదని అనుకుంటావు. కాని నిజానికి నీవు "reversal of consciousness" అంటే ఏమిటో అనుభూతి ద్వారా తెలిసికొంటేగాని నీకసలు విషయం అర్థం కాదు. నీకు ఆ అను భూతి జరగనంతవరకు నీవు శ్రీఅరవిందుల Aphorisms ని ఎన్ని మార్లైనా చదవవచ్చు. వాటిని నమ్మవచ్చు. అంతమాత్రాన నీవు వాటిని ఎఱిగినట్లు కాదు. బాహ్యప్రపంచాన్ని గురించి తెలిసికొ నేందుకు నీకు తెలిసిన ఒకే ఒక విధానము ఈ బాహ్యదృష్టి. నువ్వు చాలా తెలివైనవాడవే కావచ్చు. సూక్ష్మబుద్ధి, జ్ఞానము, సంస్కారవంతుడవే కావచ్చును. నీవు నేర్చుకొన్నదంతా చక్కగ జ్ఞాపకం పెట్టుకొని కూడ వుండవచ్చును.

నిజం చెప్పాలంటే నీవు ఎంతో కష్టపడి విజ్ఞానశాస్త్రం ద్వారా ఎన్నో విజయాలు సాధించవచ్చు. కాని ఏం లాభము? దీని వలన నీ చేతనాస్థాయిలో మాత్రము ఏ మాత్రం మార్పు రాదు. "ఇంతేనా, ఇంత చేసినా కూడ నాలో మార్పు ఎందుకని రాదు? నేను ఈ విధంగా జన్మించాను, పెరిగి పెద్దవాడనైనాను. మంచిశీలాన్ని సంపాదించుకొన్నాను. జీవితాన్ని బాగానే గడుపు కుంటున్నాను. కాని మూలతః నాలో మార్పేమీ రావటల్లేదు. *నేనొక వలయంలో చిక్కుకోపోయి బానిసగా అయిపోయినట్లుగా అనిపిస్తోంది. పరిస్థితులకు లొంగిపోయి అజ్ఞాతశక్తుల చేతిలో ఒక కీలుబొమ్మగా వుండవలసి వస్తోంది*" ఎంత గొప్పవాళ్లైనప్ప టికి ఈ విధమైన బానిసత్వాన్ని తప్పించుకోలేరు. నీవు తెర వెను కకుపోయి అక్కడవున్న సత్యాన్ని చూసి నీవు నీ అసలు స్వరూ పాన్ని కనిపెట్టినప్పుడుగాని నీ జీవితాన్ని పరివర్తింప చేసుకో లేవు.

మనం చదవటంలో ఏమీ లోటు చేయము. అలాగే అర్థం కూడా చేసుకుంటాము. వర్ణించగలము. తెలిసికొనేందుకు ప్రయ త్నిస్తాము. కాని "*ఒక్క క్షణమైనా నిజమైన అనుభూతి*" కలిగితే కోటిపుస్తకభాండారాల ద్వారా పొందలేని జ్ఞానాన్ని పొందగలము.

"మరి ఈ అనుభూతి పొందడం ఎలా?" అనేదే ప్రశ్న.

నీవు నీ అంతరంగంలోకి ప్రవేశించటం మొదటి మెట్టు

ఒకసారి ఎప్పుడైతే నీ అంతరంగంలోకి ప్రవేశించావో అప్పుడు లోతులను స్పృశించి ఆ చైతన్యాన్ని పొంది క్రమక్ర మంగా విస్తృతమై విశాలపరచుకొని ఈ విశ్వమంత పరిమాణాన్ని పొంది, అన్ని అవధులను దాటిపోవాలి.

ఈ రెండు ప్రక్రియల ద్వారా నీకు కొంత అవసరమైన శిక్షణ లభిస్తుంది.

And these two things must be done in the greatest possible calm, peace and tranquillity. This peace, this tranquillity brings about silence in the mind and stillness in the vital.

ఈ ప్రయత్నాన్ని నిరంతరాయంగా కొనసాగించవలసిందే. ఈ ప్రక్రియలు మళ్లీ మళ్లీ చెయ్యాలి. కొంతకాలం తర్వాత బాహ్య దృష్టికి గోచరించే సత్యముకంటె భిన్నమైన మరొక సత్యము అనుభవములోకి వస్తుంది. ఇది కొంచెం కాలమైనా లేక ఎక్కువ కాలమైనా పట్టవచ్చు.

కాని ఒకవేళ అదృష్టవశాత్తు దైవానుగ్రహంకలిగి, అంతరంగంలోని తెర తొలగి, పరమసత్యము అనుభూతి కావచ్చును. కాని అలా జరిగినా కూడ నువ్వు నిరంతరం అంతరంగికంగా గ్రహణసామర్థ్యమును కలిగే వుండాలి. అందులకు నువ్వు ప్రతి రోజు కొంతసేపు అంతరంగంలోకి తప్పకుండా ప్రవేశించాలి.

*

జీవితంలో అటువంటి ఉన్నతజ్ఞానము కలిగేంతవరకు నువ్వు నీ బుద్ధి ననుసరించియే మామూలు జీవితం గడపాలి. అలా చేయని యెడల నువ్వు ఉన్నతజ్ఞానము కలిగే బదులు ప్రాపంచిక జీవితానికి కూడ అనర్హుడవు అవుతావు. కాని నీ బుద్ధిని వుపయోగించి నీ అధోవృత్తులను (క్షుద్రవ్యాపారములు) నియమించవలసిందే. నువ్వా స్థాయిని దాటదలుచుకుంటె, సాధారణమైన బాహ్య దృష్టిని దాటిపోవాలనుకున్నప్పుడు, నీ మామూలు వివేకాన్ని రద్దుపరచకూడదు. దాన్ని ఒక సోపానముగా వుపయోగించి ఉన్నత జ్ఞానంవైపు పయనించాలి. ఉన్నతమైన మహోన్నతమైన దివ్యజ్ఞానమునుండి దిగివచ్చే సత్యములను నీ ఉన్నత జ్ఞానంతో గ్రహించాలి.

(*CWM* Vol. 10, pp. 17-20, 15)

అనువాదం: ఆర్.ఎల్.ఎన్.శాస్త్రి, లక్ష్మీప్రసాదమ్మ

సృష్టి రహస్యాలు ఎలా తెలుస్తాయి?

శ్రీమాత

సృష్టిరహస్యాలు మానసిక శోధనకు దొరికే విషయములు కావు. ఎవరో అన్నట్లు 'అటునుంచి నరుక్కోరావాలి'. ఈ మనస్సును పక్కన బెట్టి హృదయంతో, 'అభీప్స' తో పైకెగసి అక్కడ వుండే కప్పులో తూట్లు పొడవాలి. నీకు జ్ఞానం కలిగేంతవరకు ఈ ప్రక్రియను పట్టుదలతో కొనసాగించాలి. అప్పుడే నీ చేతన విశాలమై నీ అవగాహన పెరుగుతుంది.

— *సంపాదకుడు*

నీ మానసిక, నైతిక వీక్షణంతో పరికించి సృష్టి ఆవిర్భావాన్ని గురించి తెలుసుకోవాలనుకుంటే అది నీకు ఎన్నటికీ సాధ్యపడదు; ఏ దృక్పథంతో చూసినప్పటికీ అది మంచీ, చెడు మొదలైన నీ భావాల కతీతంగా ఉంటుంది కాబట్టి దాని స్వరూపాన్ని నీవు విశదీకరించలేవు. ఈ విషయంలో మనం పూర్తిగా అవిద్యాకూపంలో ఉన్నట్లే. అది అలా ఎందుకుంది అని ప్రశ్నించుకుంటే అది ఎప్పుడూ అలానే ఉందని సరిబెట్టుకోవాలి తప్ప ఎవరూ దాన్ని విడమర్చి చెప్పలేరు. ఎవరైనా వివరించినప్పటికీ అది అవిద్యాంధకారంలోనుంచి చెప్పినదే కాబట్టి దానివల్ల ఏమీ విశదం కాదు.

నీ మనస్సు ఒక దాన్ని గురించి వివరించాలనుకుంటే దాన్ని ఇంకొక విషయంతోనూ, దాన్ని వివరించాలంటే వేరొక దాంతోనూ వివరిస్తూపోతే జగత్తంతా చుట్టి బయల్దేరినచోటుకు తిరిగి రావటం తప్ప ఏ విధమైన వివరణ జరగదు. అందువల్ల ఈ అవిద్యావరణలో ఒక రంధ్రం చేసుకొని దాన్లోనుండి బయట పడి ఇంకొక విధంగా పరికించాలి.

అది ఎలా చేయాలి?

ఎలా చేయాలా? దానికి ఆకాంక్ష ఒక్కటే మార్గం. యథార్థం తెలుసుకోవాలనీ, అవగాహనచేసుకోవాలనీ మనస్ఫూర్తిగా నీలో

ఒక తపన కలగాలి. ఆ తపన సంధించిన బాణంలాగా పైకి సూటిగా ఎగసి వెళ్లి అక్కడి కప్పును ఢీకొట్టుకుంటుంది. విజ్ఞానాన్ని మూసివుంచుతున్న ఆ కప్పు చాలా గట్టిగా, మందంగా అభేద్యంగా ఉంటుంది. అది దేన్నీ చొరనీయదు. అందువల్ల నీవు నిస్పృహతో "ఎంత ఆకాంక్షించి ఏం ప్రయోజనం? అది చొరరాని కఠిన మార్గం కదా!" అంటావు. అయితే బండరాయి మీద ఎడ తెగకుండా నీటిబొట్లు పడిన వైనాన్ని నీవు వినే వుంటావు. అది కొంతకాలానికి ఆ రాతిని ఛేదించివేసినట్లుగా నీ ఆకాంక్ష కూడా ఆ పైకప్పుని ఛేదించగలదు. నీ ఆకాంక్ష అనే జలబిందువు మాత్రం కిందవైపు రాలటం కాక పైకెగసిపోతుంది. అలా పైకి ఎగసి కప్పును పొడుస్తూంటే ఒక కన్నం ఏర్పడుతుంది. ఆ తాకిడికి అలా కన్నం ఏర్పడగానే అందులోనుంచి దూరి అప్రతిమానమైన వెలుగులోకి చొచ్చుకొనిపోతుంది.

ఈ విధంగా తెలుసుకోవాలనుకున్నప్పుడు పట్టుదల ఉండాలి. ఇటూ అటూ చెదిరి విషయాసక్తితో పాకులాడకుండా సూటిగా పైకెగసిపోయే ఆకాంక్షను ఏర్పరచుకోవాలి. తెలుసుకోవాలనీ, అస్తిత్వం పొందాలని మాత్రం అనుకోవాలి.

ఉన్నతదశకు చేరుకున్నప్పుడు అంతా కాంతిమయమే. వేరే అర్థం చేసుకునేది ఏమీ ఉండదు. అంతా తానుగానే అయిపోయి తెలుసుకునేదంతా తెలుసుకుంటారు.

తల్లీ, అలా తెలుసుకునేది మనలో ఏమై యుంటుంది?

సారూప్యాన్ని బట్టే అది పోల్చుకుంటుంది. నీలో అంతర్గతమైయున్నదాన్నే నీవు సాక్షాత్కరించుకుంటావు. అయితే ఇప్పుడు నేను ఒక అలంకారం చెప్పినట్లు నీకు తెలిసింది కదా! సరిపోయినట్లున్నప్పటికీ అది మాత్రం ఉపమాలంకారమే. అది మనలోనూ, మనకంటే పైనా ఉండటంవల్ల మనకు తెలిసిన భౌతికసూత్రాలతో దాని పరిమాణాన్ని అంచనా వేయాలనుకుంటాము. కానీ తెలుసుకున్నప్పుడు అది పూర్తిగా భౌతికపరిమాణాలకు అతీతమైన పరిమాణంలో ఉంటుంది. ఈ అతీతమైన పరిమాణక్రమం భూమ్యాకాశాలకు అన్వయించదు.

అయితే నువ్వేదైనా అర్థం చేసుకొని దాన్ని చవిచూడా లనుకున్నప్పుడు అది కొద్దిగానో గొప్పగానో నీలో స్థితమై యుండాలి. లేక నీవే దానిలో ఉండాలి. నీకు సూటిగా చెపు తాను. భగవంతుడు నీలో, నీ చైతన్యంలో భాగంగా లేనప్పుడు నీవు ఆయన ఉనికిని గుర్తించలేవు. అది అసాధ్యము. ఎప్పుడైతే పరమాత్మ నీలో ఉన్నట్లూ, నీవు పరమాత్మలో ఉన్నట్లూ అను భూతి పొందుతావో అప్పటికే ఆత్మసిద్ధికి ద్వారం కొంచెం తెరుచు కున్నట్లే. అలా కొద్ది ఓరగానున్న ద్వారం నీలో ఆకాంక్ష రగిలి తత్వజ్ఞానం కోసం ప్రజ్వరిల్లినప్పుడు పూర్తిగా తెరుచుకొని నీకు ప్రవేశం కలిగిస్తుంది. అలా ప్రవేశించగానే 'తత్వమసి' నీ ఉనికి నీకు తెలుస్తుంది. ఇన్నాళ్లూ సత్, చిత్, ఆనందాల నుంచి విడిపో వటంవల్ల కలిగిన విస్మరణ నశిస్తుంది.

ఆ విస్మరణ వల్లనే ప్రతివారూ తమ ఉనికిని గుర్తించ కుండా ఏదో ఒకటిగా అనేసుకుంటారని శ్రీఅరవిందులు చెప్పారు. లోపల ఉన్న పరమాత్మగా కాక ఒక అబ్బాయిగా, అమ్మాయిగా, స్త్రీగా, పురుషునిగా, గుర్రంగా, రాయిగా, రప్పగా, సూర్యునిగా, చంద్రునిగా అనేసుకుంటున్నారు. అలా కాక లోనున్న దైవంగా అనుకుంటే ఈ విశ్వమే ఉండేది కాదు! నేను చెప్పాలనుకున్నది ఇదే.

ఈ సత్, చిత్, ఆనందాల నుంచి వియోగమనే విషయమే ఈ విశ్వానికి కారణభూతమైంది. లేకపోతే ఏమీ ఉండేది కాదు. అయితే ఈ బహుళ విస్తరణవల్ల ప్రయోజనాలనేకంగా పొంది మలుపులన్నీ తిరిగి మళ్ళీ ఆ తత్వంతోనే ఐక్యమయినప్పుడు ఆ ఐక్యత అత్యుత్తమమైనది. దానికి తనంటే ఏమిటో తెలిసింది. అంతా ఏకవస్తువుగా ఉన్నప్పుడు తెలుసుకునేదీ, తెలుసుకోవల సిందీ ఏమీ ఉండదు. అంతా సంపూర్ణమైన ఏకత్వమే అయితే ఏకత్వాన్ని తెలుసుకునేదెవరు? అది కాని వస్తువుగా వేరే ఉన్న ప్పుడే గదా అసలు వస్తువేమిటో అవగాహన అవుతుంది. ఇదే సృష్టి రహస్యం. దైవం తనంటే ఏమిటో తెలుసుకోవాలనుకున్న ప్పుడు అదే సృష్టికి నాంది. తనను తాను విస్తృతం చేసుకున్నాడు.

ఇప్పుడు తనే పరమతత్వమనే జ్ఞానంతో తానుగా ఉండి వినోదిం చాలనుకుంటున్నాడు. అదే ఆయన లీల.

(*CWM* Vol. 7, pp. 238-241)

స్వేచ్ఛానువాదం: ఎ. ప్రభావతి, ఎ వెంకటరామశాస్త్రి

మనస్సును విశాలపరచుట

శ్రీమాత

మానవదృష్టి వేరు. దైవదృష్టి వేరు. మానవజీవితం దేశకాలము లకు బద్ధమై వుంటుంది. కాని దేవుడు దేశకాలముల కతీతుడు. హేతువు, తర్కము మానవ కల్పితములు. భూతభవిష్యద్వర్త మానములు, మంచిచెడులు, తప్పొప్పులు, సంభవాసంభవములు మానవుని ప్రాపంచిక జీవితమునకు చెందిన విషయములు. కాని దైవదృష్టికి అన్నీ సంభవములే. అంతా న్యాయమే. అన్నీ సమానమే. ఇవన్నీ మానవమాత్రులమైన మన కెలా అర్థమౌ తాయి? ఈ వ్యాసం చదివి చూడండి. – సంపాదకుడు

దైవానికి అసాధ్యమనేదేది ఉండదు కదా అందుకని నువ్వు ఇది సత్యము. ఇది అసత్యము అనే వివక్షత చూపించటం హాస్యాస్పదమే అవుతుంది.

(శ్రీఅరవిందులు, Thoughts and Aphorisms)

అవును ఒకప్పుడు నిజము అనిపించిన విషయము మరొ కప్పుడు నిజం కాకపోవచ్చును. అందుకని నీకు ఇప్పుడు తప్పుగా అనిపించేది ఒకప్పుడు ఒప్పే అయివుంటుంది.

ఒక సాధకుడు: బహుశః 'తప్పు' అనేది వుండదని ఆయన వుద్దేశము.

అవును అంతే. అదే విషయాన్ని మరోవిధంగా చెప్పటమన్న మాట. దానర్థమిది – మనకి తప్పు అనిపించేది కూడ ఒకప్పుడు సత్యమే.

Error is a concept in time.

కొన్ని విషయాలు నిజంగా 'తప్పు' అని అనిపించవచ్చు. అది ఆ క్షణానికి మాత్రమే. నిదానంగా ఆలోచించి చూసినట్లయితే సత్యాసత్యాలను గురించి మనకుండే భావన క్షణికమైనది మాత్రమే.

ఒకసారి ఒకరకంగా వుంటుంది. మరుక్షణంలో అలా వుండదు. మనం వాటిని ఒకదాని తరువాత ఒకటి చూస్తాము కనుక అలా అనిపిస్తుంది. కాని దేవుడు కాలాతీతుడు. *ఆయనకు ఇదంతా తనలోనే ఏకకాలంలో జరుగుతూ వుంటుంది.*

నువ్వే దేవుడివైతే ఎలా వుంటుందో ఊహించుకో. సర్వస్వము నీలోనే వుంటుంది. నీ ఇచ్చవచ్చిన క్రమములో వాటిని నువ్వు ఆవిష్కరిస్తావు. భూతభవిష్యద్వర్తమానాలనే భావన వుండనే వుండదు. కాని నీ చైతన్యానికి సమస్తము ఒకేసారి గోచరమౌతూ వుంటుంది. అన్నిటికి సమానమైన వునికి వుంటుంది. ఆయన వీటిని ఏ వరసలోనైనా ఆవిష్కరించవచ్చును. ఇది ఆయనకో వినోదము. అనగా ముందర జరగాల్సింది తరువాత, తర్వాత జరగాల్సిన దానిని ముందర చేస్తాడు. కాని ఈ మానవమాత్రులకు అది అర్థం కాదు కదా! అరెరే ఇదేమి వైపరీత్యము అని అనుకుంటారు. నిజానికి అది విపరీతము కానే కాదు. తన సంకుచిత దృష్టి వలన అలా అనిపిస్తుంది అంతే.

ఇప్పుడు నీకు స్పష్టమైనదని తలుస్తాను. దీన్ని అర్థం చేసుకోవటం ఎంత సులభమో చూసారా. తప్పు, విపరీతము, అసంభవము అనే భావములు దేశకాలములకు చెందినవి.

ఏదైనా ఒకదానిని చూపిస్తూ దానిని ఒకేసారి వున్నది, లేదు అని ఎలా అనగలము? దానర్థమేమిటి?

అవును. మనకు ఒక వస్తువు వుండటం, లేకపోవటం; ఒక సన్నివేశము జరగటం జరగకపోవటం; అవును, కాదు అనేవి ఒకే సమయంలో అసంభవములు. కాని దేవునికి కాలభేదమంటూ లేదు కదా. అందుకని ఆయనకి ఈ అవును కాదులన్నీ ఏకకాలికములు.

చోటు, లేక ఆవరణను గురించి కూడ మనకలాగే అని పిస్తుంది కదా "ఇక్కడ నేను వున్నాను కనుక ఇదే చోటులో నువ్వు లేవు కాని నిజానికి ఇదే చోటులో నేనున్నాను, నువ్వూ వున్నావు, సమస్తమూ వున్నది! (మదర్ నవ్వు) నీకున్న దేశ కాల భావములను ప్రక్కన పెడితేగాని ఇది మనకర్థం కాదు.

ఇది చాల కచ్చితమైన అనుభూతి. కాని నీ చర్మచక్షువు లకు అలా అనిపించదు.

ఒక విషయాన్ని మీకు గుర్తు చేయాలి. ఈ మహావాక్యా లన్నీ కూడ ఏ దృష్టితో రాసారో తెలుసా from the point where the higher mind suddenly emerges into the Supermind. అనగా మామూలు దృష్టి ఇంకా వున్నప్పుడే విజ్ఞానదృష్టి కూడ కలి గింది. అందుకనే ఈ విధమైన అనుభూతి మనకు విపరీతమని పిస్తుంది. పాతదృష్టిని ఇంకా మరచిపోలేదు కాని కొత్తరకం దృష్టి కలిగింది.

(చాలాసేపు నిశ్శబ్దం)

భగవంతుని లీల

కాని నిశితంగా పరిశీలించినట్లయితే ఇదంతా దేవుడు తన కోసమే తను ఆడే నాటకమే అనిపిస్తుంది! ఈ అభివ్యక్తంతా కూడ తను తనతోనే ఆడుకుండే ఆట అని తెలిసిపోతుంది.

ఒక ప్రేక్షకునివలె తనను తానే చూసుకుంటూ వుంటాడు. తనను తాను చూసుకుండేందుకై ఈ దేశకాలములను తాలుస్తాడు. లేనియెడల అది అసాధ్యము. దాని ఫలితమే ఇక్కడ జరిగే ఈ కామెడి. ఇవి ఒక కామెడియే తప్ప మరేమి కాదు.

కాని మనకిదంతా అర్థం కాదు కదా. మనం వట్టి కీలు బొమ్మలం. కీలుబొమ్మలల్లె ప్రవర్తించడం మానేస్తే ఇదంతా ఒక కామెడీయే అని స్పష్టంగా తెలిసిపోతుంది.

కాని కొంతమందికిది విషాదం (real tragedy) అనిపి స్తుంది. అవును ఈ దుఃఖానికి మనమే కారణం. ఈ జీవితాన్ని దుఃఖమయం చేసేది మనమే.

నేనీ విషయాన్ని ఈ మధ్య జాగ్రత్తగా పరిశీలించాను. మనుషులకు జరిగే సంఘటనలు జంతువులకు కూడ జరుగుతే ఏమౌతుంది? చాలా ఆశ్చర్యకరమైన విషయం నాకు తెలిసింది. మనకు దుఃఖాన్ని కలిగించే విషయాలు జంతువులకు ఏమాత్రం దుఃఖాన్ని కలిగించవు! మనుషులతో సంపర్కము చెందిన జంతువులకు మాత్రమే అలా అనిపిస్తుంది. మానవసంపర్కమువలన అవి వాటి సహజలక్షణాలను కోల్పోతాయి. అవి జంతువులకి, మానవులకి మధ్యంతరజీవులన్న మాట. అవి మొదట మానవులలోని దోషాలనే నేర్చుకుంటాయి. దోషాలే తేలిగ్గా అబ్బుతాయి. నిష్కారణంగా అవి కూడ దుఃఖానికి గురౌతాయి.

ఇలా చెప్పుకుంటూ పోతే అనేక విషయాలు విదితమౌతాయి. మృత్యువు సంగతే తీసుకుందాము. దీన్ని కూడ మానవుడు చాల ఘోరమైన విషాదంగా భావిస్తాడు. ఈ మధ్యన నాకీ సంగతి స్పష్టంగా తెలిసింది. నిన్న రాత్రియో మొన్న రాత్రియో సూక్ష్మభౌతిక (subtle physical) లోకంలో గడిపాను. అక్కడ బతికివున్నవాళ్లకి చనిపోయినవాళ్లకి తేడా ఏం లేదు. ఏమాత్రం వ్యత్యాసము లేదు. బతుకున్న వాళ్లూ మనం 'చచ్చిపోయారు' అని అనుకున్నవాళ్లు కలిసివున్నారు. రెండురకాల వాళ్లు కలిసి తిరిగారు, భోజనం చేసారు, ఆడుకున్నారు. ఇదంతా ఒక ఆట మాదిరి చక్కగా సంతోషంగా ఎంతో బాగుంది. అప్పుడు నేను అనుకున్నాను "ఇదిగో వాడు బ్రతికున్నాడు, వాడు చచ్చిపోయాడు" అనే భేదము మానవదృష్టికి అనిపించేది మాత్రమే. తమాషా ఏమిటంటే చనిపోయినవారిని మనం చైతన్యహీనులల్లే చూస్తాము. నిజం చెప్పాలంటే వారి శరీరం చైతన్యవంతంగానే వుంటుంది.

(నిశ్శబ్దం)

Where, where is Error? Where is Error?

అంటే ఏమిటి? ఇందులో అసంభవమైనదేమున్నది? 'భగవంతునికి సమస్తము సంభవమే' అనే విషయము మనకు తెలియదు కాబట్టి మనకలా అనిపిస్తుంది. ఆయన తన కిష్టమొచ్చింది

చేస్తాడు. తన కిష్టమొచ్చిన విధంగా చేస్తాడు. ఇది మన చిన్ని బుర్రలోకి ఎక్కదు. 'ఇది సంభవము, ఇది అసంభవము' అని మనం ఎప్పుడు అనుకుంటూ వుంటాము కాని అది నిజం కాదు. మన బేలదృష్టికి అది సమంజస మనిపించదు. నిజానికి సర్వము, సమస్తము సంభవమే.

(నిశ్శబ్దం)

జీవితమంతా నిరంతర వైభోగమే.

కాని ఈ నాటకాన్నంతా పైనుంచి చూస్తున్న ఆయన ఏం బాధపడడు. ఏం జరగబోతోందో ఆయనకు ముందరే తెలుసు కదా! ఆయనకు తెలియనిదంటూ ఏం లేదు. జరిగినదంతా తెలుసు. వర్తమానకాలంలో జరుగుతున్నది తెలుసు. జరగబోయేది కూడ తెలుసు. ఇదంతా ఆయనలోనే ప్రత్యక్షంగా కళ్లకు కట్టినట్లుగా వుంటుంది. *మనమే పిచ్చివాళ్లం. మనమాడే పాత్ర కూడ మనకు తెలియదు.*

వాళ్లకి తెలియకుండానే ఏవేవో చెయ్యవలసి వస్తుంది. "మనమందరము ఒక నాటకమాడుతున్నాము; కాని దాని మూలమేమిటో, గమ్యమేమిటో, దాని ఉద్దేశమేమిటో మన కసలు తెలియనే తెలియదు" అనే విషయము నాకు బాగా అర్థమౌతోంది. అందుకనే మనం బాధపడతాము. *మనకి ఆ క్షణంలో చేయాల్సిన విషయమొక్కటే తెలుస్తుంది. మనది పాక్షికజ్ఞానము. మన దుఃఖానికి కారణమిదే.* ఒక వేళ నీకంతా తెలుసునే అనుకో, ఇక నీకు దుఃఖమెక్కడిది. అంతా చూసి "ఓహో అదా సంగతి" అని నవ్వుకుంటావు అంతే. అంతా ఒక తమాషా అన్న మాట. ఈ తమాషాని చూసి ఆనందించే శక్తి మనం కోరుకుంటే పొందగలం. కాని మనం అంత కష్టపడలేము.

అదేమంత తేలిక కాదు.

నిజంగా అది అంత తేలిక అయినట్లయితే విసుగుపుడుతుంది కూడ.

ఒక్కొక్కప్పుడు ఈ జీవితమెందుకని ఇంత దుఃఖమయం, అని అనిపిస్తుంది. ఒకవేళ అంతా సంతోషమే అయినా ప్రమాదమే.

ఎందుకంటే అందులో కొత్తదనమేం వుండదు. మనుషులు కష్టాలులేని జీవితాన్ని ఇష్టపడకపోవచ్చు.

బహుశః భూలోకస్వర్గమంటే (earthly Paradise[1]) ఇదేనేమో ఒకానొకప్పుడు మనుషులకు కూడ జంతువులను పోలిన స్వాభావిక జ్ఞానం మాత్రమే వుండేది. అప్పటికి మనస్సు ఇంకా ఏర్పడలేదు. తత్కారణంగా వాళ్లు బుర్ర వేడి చేసుకోకుండా, ఎగురుతూ, గెంతుతూ, ఆడుకుంటూ జంతువుల వలెనే సంతోషంగా జీవిస్తూ వుండేవారు. కాని కొంతకాలం తర్వాత 'ఎక్కడ, ఎందుకు, ఏం చేయాలి, మన గమ్యమేమిటి' అనే ప్రశ్నలు వుదయించినవి.

అంతే! వాళ్ల అమాయిక జీవితాలు, అమాయకమైన సంతోషం అంతమైపోయినై.

(*CWM* Vol. 10, pp. 147-151)

అనువాదం: ఆర్.ఎల్.ఎన్.శాస్త్రి

అన్ని సమస్యలకు పరిష్కారము

శ్రీమాత

యోగసాధనలో నీ చేతనాస్థాయి పెరుగుతుంది. ఇక నీ కెట్టి సమస్య లొచ్చినా నువ్వు ఏ మాత్రం విచారించవలసిన పని లేదు. ఈ అంతరంగంలో నుంచి ఒక శక్తి వచ్చి నీ మనస్సును నిశ్శబ్దపరుస్తుంది. నీ చేత ఏం చేయించాలో అది చేయించి నీ సమస్యను పరిష్కరిస్తుంది. – సంపాదకుడు

నీ కెటువంటి సమస్య వచ్చినా సరే నువ్వే మాత్రం కలత చెందకూడదు. నువ్వేమీ చెయ్యనవసరము లేదు. అంతా ఆయనే (Lord) చేసి పెడతాడు. నువ్వాయనను చెయ్యనివ్వాలి అంతే. అంటె

---

[1] ఇది పాశ్చాత్య సాంప్రదాయము

నువ్వాలోచించ నవసరము లేదు. ఎందుకంటే అంతా ఆయనే చేసిపెడతాడు. మనకు నిజంగా చాలా ఆశ్చర్యమయ్యేవిధంగా ఆయన నీ సమస్యలను తీరుస్తాడు!

నీ మనస్సును పక్కన పెట్టి "నిశ్శబ్దంగా వుండు. కదలకు. నన్ను వేధించకు. నాకు నీ అవసరము లేదు" అని గట్టిగా చెప్పాలి. ఇదంతా ఎలా చేయాలో ఆయనే నీకు నేర్పుతాడు. అప్పుడు ఒక తలుపు తెరుచుకుంటుంది. దానిని నువ్వు తెరవక్కర్లేదు. అది బార్లగా తెరచే వుంటుంది! నిన్నెవరో వచ్చి ఆవలి పక్కకు తీసుకొని వెడతారు. ఇదంతా ఇంకెవరో చేస్తారు. నువ్వు చెయ్యనక్కర్లేదు. ఇక నుంచి నువ్వు నీ మనస్సుతో కుస్తీ పట్టవలసిన అవసరముండదు!

అమ్మయ్య! ఇక నుంచి నువ్వు చదివి అర్థం చేసుకోవాలని గాని, బాధపడి తలనొప్పి తెచ్చుకోటమనేదిగాని వుండదు! ...It is absolutely useless, absolutely useless, no use at all, it merely increases the confusion.

అనువాదం: ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

ఆంగ్లమూలం:

There can be no doubt that if you sincerely want to get out of it, it is not so difficult after all: you have nothing to do, you only have to allow the Lord to do everything. And He does everything. He does everything. It is so wonderful, so wonderful!

He takes anything, even what we call a very ordinary intelligence and he simply teaches you to put this intelligence aside, to rest: "There, be quiet, don't stir, don't bother me, I don't need you." Then a door opens – you don't even feel that you have to open it; It is wide open, you are taken over to the other side. All that is done by Someone else, not you. And then the other way becomes impossible.

All this... oh, this tremendous labour of the mind striving to understand, toiling and giving itself headaches !... It is

absolutely useless, absolutely useless, no use at all, it merely increases the confusion.

You are faced with a so-called problem: what should you say, what should you do, how should you act? There is nothing to do, nothing, you only have to say to the Lord, "There, You see, it is like that" – that's all. And then you stay very quiet. And then quite spontaneously, without thinking about it, without reflection, without calculation, nothing, nothing, without the slightest effort – you do what has to be done. That is to say, the Lord does it, it is no longer you. He does it, He arranges the circumustances, He arranges the people, He puts the words into your mouth or your pen – He does everything, everything, everything, everything; you have nothing more to do but to allow yourself to live blissfully.

(*CWM* Vol. 10, pp. 152-153)

శ్రీఅరవిందుల రచనలనెలా అర్థము చేసుకోవాలి?

శ్రీమాత

ఈ పారాయణ కార్యక్రమముల వలనగాని, లేక శ్రీఅరవిందుల విస్తారమైన ఏ ఇతర రచనలనుండిగాని లాభమును పొందవలెన నిన నీవు అవలంబించవలసిన పద్ధతి: నీ చైతన్యమునంతను ఏకము గావించి, పఠనాంశమునందు లగ్నము చేసుకొని, సావధానచిత్తుడవై యుండుము. మనస్సులో చెలరేగు ఆలోచనలను కొంచెమైన అదుపులో పెట్టుము – పూర్తిగా మౌనము గావించిన మరీ మంచిది – మనస్సును నిశ్చలము గావింపుము. మెదడులో యెట్టి స్పందనలు లేకుండా జేయుము. బుద్ధిని స్థిరపరుచుము. అప్పుడు చిత్తమంతయు సుస్థిరమయి, అద్దమువలె, లేదా నిస్తరంగ

తటాకోపరితలము పగిది అచంచలమగును. *ఈ స్థితిలో నీ వింక ఏమి చేసినా సరే, చదివినా సరే, అది మనస్సువలన మరుగున బడక తిన్నగా ఈ అంతరాళములలోనికి ప్రవేశించును.* చాలా కాలం తరువాత, ఆ లోతులనుండి, తిరిగి పైకుబికి తేటతెల్లముగా విదితమగును. ఈ జ్ఞానము, మామూలుగా చదివి తెలుసుకొను దానివలె గాక, లోనుండి విదితమగు జ్ఞానజ్యోతివలె ప్రకాశించును.

ఇటుల చదివినయడల, గ్రహణశక్తి అత్యుత్తమస్థాయి నందుకొనును. అటులగాక మామూలు పద్ధతిలో – మనస్సు ఒక ప్రక్కన ఆలోచనలతో ఉక్కిరిబిక్కిరవుతూ – చదివినయడల, ఆ చదివిన విషయము నప్పటికప్పుడే అర్థము గావించుకొన యత్నించును. అప్పుడు వాటిలో నిక్షిప్తమైన శక్తి, జ్ఞానము, ఆ పరమ సత్యమంతయూ నాలుగింట మూడువంతులు వృధా యగును. మరొక విషయము. *నీలో వికసించిన ఈ జ్ఞానజ్యోతి, నీ ఉనికి నంతటను వ్యాపించి దానిని తేజోమయము గావించును.* అంత వరకు ఓపిక బట్టుము. ప్రశ్నలు వేయకుము. అప్పుడు నీవు చదివిన దంతయు చక్కగా బోధపడును. ఎక్కువ సందేహములుండవు.

(*CWM* Vol. 10, p. 7)

అనువాదము: ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

ఒక మాట వ్రాయుట యథార్థముగ అంత కష్టము గాదు. నీవు నా చెంత వున్నను, లేకున్నను నిశ్చయమైన నా సహాయము నిశ్శబ్దముగనే ఇవ్వబడుచున్నది. ప్రజలు దానిని గ్రహించినను, గ్రహించకున్నను లేదా దానికి కృతజ్ఞులై వున్నను, లేకున్నను దాని ప్రభావము ఫలప్రదమైనదిగనే యుండును.

శ్రీమాత

మనస్సును పునీతము గావించుట

శ్రీఅరవిందులు

లౌకికవిషయములందు లగ్నమైవున్న మనస్సును తద్విషయములనుండి మళ్లించి యోగజ్ఞానమును గ్రహించుటకు సమర్థము గావించుట ఈ వ్యాసమునకు విషయము. శ్రీఅరవిందుల 'యోగసమన్వయము' లోని The Purified Understanding అనే అధ్యాయము నుండి ఎంపికజేసిన కొన్ని భాగము లిందున్నవి.

– సంపాదకుడు

నీ సత్తలోని భాగాలను అన్నిటిని పునీతం చేయటం, ప్రత్యేకించి, జ్ఞానమార్గానికై బుద్ధిని విశుద్ధము కావించటం అవసరం. ఈ సంశుద్ధి, తప్పక సత్యద్వారాన్ని తెరిచే కుంజిక (key). కాని, అన్య భాగాలను విశుద్ధము చేయకుండా, బుద్ధిని పరిశుద్ధం చేయటం అసంభవం. అపరిశుద్ధ హృదయం, అసంస్కృతమైన యింద్రియాలు, పరిశుద్ధం కాని ప్రాణం, బుద్ధిని గందరగోళంలో పడవేస్తాయి. దీని సామగ్రిని అస్తవ్యస్తం చేస్తాయి. దీని నిర్ణయాలను వికృతాలుగా చేస్తాయి. దీని దృష్టిని తమస్సుచేత ఆవృతం చేస్తాయి. దీని జ్ఞానాన్ని దుష్టంగా ఉపయోగిస్తాయి. పరిశుద్ధ దేహము ఈ బుద్ధి క్రియను నిరోధిస్తుంది, ప్రతిబంధిస్తుంది. కనుకనే, సర్వాంగీణమైన పరిశుద్ధి ఆవశ్యకం. ఇక్కడ గూడ, పరస్పరం ఆధారపడి ఉండటం చూస్తాం. ఎందుకంటే మన సత్తలోని ప్రతి భాగంయొక్క సంశుద్ధి, ప్రతి అన్యభాగపరిశుద్ధతతో సంబంధించి ఉంటుంది. ఉదాహరణకు, భావుక హృదయం అధికాధికంగా ప్రశాంతమయ్యేకొద్దీ, అది బుద్ధిని సంశుద్ధం చేయటంలో సహాయకమవుతూ ఉంటుంది. అటు, విశుద్ధీకరింపబడిన బుద్ధి ఆ విధంగానే, అప్పటికే, హృదయగతభావాల మలిన, తమసోచ్ఛన్న వ్యాపారాలలో శాంతి, ప్రకాశాలను స్థాపిస్తుంది. మన సత్తలోని ప్రతి భాగంయొక్క సంశుద్ధికి దాని విశిష్ట నియమాలు ఉన్నప్పటికీ, పరిశుద్ధమైన బుద్ధే, మానవుని అన్య భాగాలను సముచితమైన కర్మ

చేయటానికి ఎక్కువ అధికారిక పద్ధతితో వివశం చేస్తుందని గూడ, మనం చెప్పవచ్చును.

జ్ఞానం చరమ, పవిత్ర, వస్తువు అని గీత చెపుతుంది. అజ్ఞానాంధకారం మన పతనానికి మూలమైనట్లు, ప్రకాశం నైర్మల్యం, సామరస్యాల కన్నింటికీ మూల స్రోతస్సు. ఉదాహరణకు, ప్రేమ హృదయాన్ని శుద్ధి చేస్తుంది. మన భావాలను అన్నింటిని దివ్యప్రేమయొక్క ప్రతిరూపాలుగా పరిణమింపజేయటంతో, మన హృదయం పూర్ణమవుతుంది, కృతార్థం అవుతుంది. అయినా, ప్రేమను దివ్యజ్ఞానంతో పవిత్రీకరించవలసిన అవసరం ఉంటుంది. హార్దికమైన భగవత్ప్రేమ అంధం, సంకీర్ణం, అజ్ఞానాయుక్తం కావచ్చు. అది ధర్మాంధత్వం, అంధకారప్రియత్వం వైపుకి తీసుకొనిపోవచ్చు. చివరికి, మరొక రీతిగా పరిశుద్ధమైనప్పటికీ, అది భగవంతుణ్ణి సీమిత వ్యక్తిత్వంలో తప్ప, మరొకచోట చూడటానికి అంగీకరించక, సత్యమైన, అనంతమైన దివ్యదర్శనం నుంచి వెనుకకు తొలగి, మన పూర్ణత్వాన్ని సీమితం చేయవచ్చు. ఈ విధంగానే, హార్దికమైన మానవప్రేమ కూడ, భావ, కర్మ, జ్ఞానాల వికృతుల వైపుకీ, అతిశయోక్తుల వైపుకీ తీసుకొనిపోవచ్చును. కనుకనే, వీటిని, బుద్ధియొక్క సంశుద్ధి ద్వారా సంస్కరించవలసి ఉంటుంది, నిరోధించవలసి ఉంటుంది.

అయినా, బుద్ధి (understanding) అంటే, అది చేసే సంశోధన (purification) మంటే మన అభిప్రాయమేమిటో, లోతుగా, స్పష్టంగా మనం ఆలోచించవలసి ఉంటుంది. (understanding) శబ్దాన్ని మనం సంస్కృత భాషలోని దార్శనిక శబ్దమైన 'బుద్ధి' అనే పదానికి ఆంగ్లభాషలో లభించే చాలా తగ్గరి పర్యాయవాచకంగా (nearest equivalent) ఉపయోగిస్తున్నాం. కనుకనే, మనం దీనినుంచి ఇంద్రియ-మానస (sense-mind) వ్యాపారాన్ని బహిష్కరిస్తాం. ఆ యింద్రియ-మానస వ్యాపారం ఎలాంటిదంటే, అది అన్ని రకాలైన దృష్టులను (ప్రత్యక్షాలను) భేదమేమీ లేకుండా, అవి సరైనవైనా, కాకపోయినా, వాస్తవ దృగ్విషయాలైనా, లేకవేటినైనా, తన లోపల ముద్రితం (recording) చేసుకొంటుంది.

జ్ఞానాల అనువాదం మాత్రమే అయిన, వీటివలెనే, నిర్ణయానికి, వివేకానికి సంబంధించిన ఉచ్చతర తత్త్వశూన్యమైన విశృంఖల కల్పనల సమూహాన్ని గూడ, బహిష్కరిస్తాం. ఆలోచన లేని సగటు మనిషి మనసులో బుద్ధికి సంబంధించిన పని చేసే, అభ్యాసంగా వచ్చిన, పరవళ్లు త్రొక్కే ఆలోచనల ప్రవాహాన్ని గూడ మనం దీనిలో అంతర్గతం చేయజాలం. కాని, కేవలం అభ్యస్త (అలవాటైన) సంస్కారాలు, కామనలు, పక్షపాతాలు, పూర్వనిర్ణయాలు, అన్యలాభాలు, లేక పరంపరాప్రాప్తాలైన అభిరుచుల అనవరత ఆవృత్తి మాత్రమవుతుంది. అది నూతన నిధితో తనను నిరంతరం సమృద్ధమైందిగా చేసికొనినా సరే, పరిసరం వలన మనలో ప్రవహించే భావనలయొక్క, అధికారపూర్ణమైన, వివేకశీలమైన బుద్ధియొక్క ఆక్షేపం లేకుండా ప్రవేశించటానికి అనుమతిస్తాం.

పశువునుంచి మనిషి వికసించటంలో మిక్కిలి ఉపయోగకరమైనది బుద్ధి అని చెప్పటానికి ఏమీ సందేహం లేదు. కాని, ఇది పశుమనస్సు కంటే ఒక అడుగు మాత్రమే పైన ఉంది. ఇది అర్ధపాశవిక బుద్ధి. ఇది అలవాట్లకు, కామనలకు, ఇంద్రియాలకు దాసి. వైజ్ఞానికమైన, దార్శనికమైన, ఆధ్యాత్మికమైన యే జ్ఞానాన్నైనా అన్వేషించటానికి ఇది యెందుకూ పనికిరాదు. మనం దీనికి అతీతంగా వెళ్లవలసి ఉంది. దీనిని పూర్తిగా పదచ్యుతం (dismissing) చేయటం, లేక శాంతపరచటం, అథవా, బుద్ధిలోకి రూపాంతరితం చేయటం ద్వారానే దీనిని సంశోధితం చేయగలం.

బుద్ధి అంటే, ఒక్కసారిగా అవలోకనం, నిర్ణయం, వివేచనం చేసే బుద్ధి అని మన అభిప్రాయం. అనగా, ఇంద్రియజాలం, కామనకు సంబంధించిన, లేక అలవాటుకు చెందిన అంధశక్తిలో లేని అధికారం కోసం, జ్ఞానం కోసం స్వీయ అధికారంతోనే పనిచేసే మానవప్రాణియొక్క వాస్తవమైన బుద్ధి అని తాత్పర్యం. నిస్సంశయంగా, మనిషి నేడు ఉన్నట్లు, అతని బుద్ధి సర్వోత్తమ స్థితిలో గూడ, పూర్తిగా ఈ స్వతంత్రపద్ధతితో, అధికారంగల పద్ధతితో పని చేయదు. కాని, ఇది సఫలం కాకపోవటానికి కారణం ఏమంటే, ఇది యిప్పటికిగూడ, నిమ్నతరమైన అర్ధ-

పాశవిక స్థితితో మిశ్రితం, అపరిశుద్ధము అయి ఉంది. అది తన విశిష్ట క్రియవలన నిరోధింపబడుతుంది. క్రిందికి లాగబడుతుంది. తన పరిశుద్ధస్థితిలో ఇది, ఈ నిమ్నతరగతులలో చిక్కుకొని ఉండ రాదు. ప్రత్యేకించి, తన విషయంనుంచి వెనుకకు తొలగి ఉండాలి. పక్షపాతం లేని భావంతో దానిని పరిశీలించి, ఇతరమైనవాటితో గల సామ్యం, భేదమూలకమైన సాదృశ్యం (analogy), ఉపమానం యొక్క బలంపైన, సమిష్టిలో దానిని సముచితమైన స్థానంలో దానిని ఉంచాలి. చక్కగా పరిశీలింపబడిన తన సామగ్రి ఆధా రంగా, నిగమనం (deduction), వ్యాప్తి (induction), అనుమానం (inference), ద్వారా తర్కవితర్కం చేయాలి. తాను సాధించిన వాటిని జ్ఞప్తిలో ఉంచుకొని, ఒక పరిశోధిత, సునిర్దేశిత (rightly guided) కల్పన ద్వారా వాటిని పరిపూర్ణమైన వాటినిగా చేసి, సమస్తాన్ని ప్రశిక్షితమైన, అనుశాసితమైన నిర్ణయ ప్రకాశంలో చూడాలి. ఇదే బౌద్ధికప్రజ్ఞ. పరిశీలనలు, నిర్ణయాలు, పక్షపాతం లేని తర్కాలు, దాని (బౌద్ధిక ప్రజ్ఞయొక్క) నియమాలు, విశేషతా సూచకమైన (charactersing) క్రియలు అవుతాయి.

కాని, 'బుద్ధి' అనే శబ్దం మరొక గంభీరార్థంలో గూడ ప్రయోగింపబడుతుంది. బౌద్ధిక ప్రజ్ఞ కేవలం నిమ్నతరమైన బుద్ధి, మరొక ఉచ్చతర బుద్ధి కూడ ఉంది. అది ప్రజ్ఞ కాదుగాని, దృష్టి (vision), క్రింద ఉండటం కాదు. జ్ఞానంలో పైన ఉండటం. ఆ దృష్టి[2], పరిశీలింపబడిన సామగ్రి అధీనంలో ఉండి జ్ఞానాన్వేషణ చేయదు. జ్ఞానప్రాప్తిని సాధించదు. సత్యాన్ని మొదటినుంచే తనలో ధరిస్తుంది. ఈశ్వరప్రేరిత (revelatory) అంతఃస్ఫురితమైన (intuitional) ఆలోచనా రూపాలలో దానిని వ్యక్తం చేస్తుంది.

(*SABCL* Vol. 20, pp. 295-97)

అనువాదం: జనస్వామి సుబ్రహ్మణ్య శాస్త్రి (యోగసమన్వయం)

---

[2] భాగవతపురుషుడు (Divine being) అధ్యక్షుడని వర్ణింపబడినాడు. అధ్య క్షుడు అనగా అన్నిటికి పైన పరమాకాశంలో విరాజిల్లుతూ ఉండి వస్తువు లను అధీక్షణం చేసే పురుషుడు. వాటిని పైనుంచి చూస్తూ నియంత్రితం చేసే పురుషుడు.

మనస్సులోని మాలిన్యాలకు కారణాలు, నివారణోపాయాలు

శ్రీఅరవిందుల ప్రవచనములు

బుద్ధియొక్క మాలిన్యానికి ప్రథమ కారణము

బుద్ధిలోని మాలిన్యాలకు మూల కారణం మన ఆలోచనాసరళిని కలుషితపరచే కాంక్షలు లేక కామనలు. మానవుని అహం (నేను అనే భావన) ప్రాణమయ కోశంమీద, మనోమయకోశంమీద అధికారం చేస్తూ ఉంటుంది. ప్రాణిక ఉద్వేగాత్మక కామ్యాలు జ్ఞానసముపార్జనకు అడ్డువస్తే ఆలోచనా ప్రక్రియ వాటికి బానిస అవుతుంది; తగని గమ్యాల వెంటపడుతుంది; అవగాహన కుంటుపడుతుంది; వివేక భ్రష్టత కలుగుతుంది. అవగాహన కోరికలకు, భావోద్వేగాలకు అతీతంగా ఉండాలి. దానికి వాంఛలనుండి సంపూర్ణమైన రక్షణ కలగాలంటే ఇంద్రియనిగ్రహము, మనోనైర్మల్యము సాధించాలి.

మాలిన్యానికి రెండవ కారణము

బుద్ధిలోని మాలిన్యానికి రెండవ కారణము ఇంద్రియాలు కల్పించే భ్రమ, ఆలోచనాప్రక్రియలో ఇంద్రియమానసము కల్పించే విఘ్నాలు. ఇంద్రియజ్ఞానము నిజమైన జ్ఞానము కానేరదు. దాని స్వరూపము నిరంతరం మార్పుచెందుతూ ఉంటుంది. అది ఎప్పటికి సమగ్రమైనది కాదు. కనుక దానిని ఎప్పుడూ యథాతథందా నమ్మటానికి వీలులేదు. దానిని ఎల్లప్పుడూ విశ్లేషిస్తూ దిద్దుకుంటూ ఉండాలి. ఇంద్రియ గోచరమైన సత్యాలకు మూలమైన ప్రకృతిశక్తులను పరిశీలించటముతో విజ్ఞాన శాస్త్రం ప్రారంభమయింది. భ్రమపూరితమైన ఇంద్రియజ్ఞానానికి అందని మూలసూత్రాలను పరిశీలించటముతో దర్శనశాస్త్రాలు ప్రారంభమైనవి. అసమగ్రమైన ఇంద్రియజ్ఞానాన్ని తిరస్కరిస్తూ, దృశ్యమానజగత్తు యావత్తూ ఆ సత్పదార్థముయొక్క లీలా విశే

షంగా భావించటంతోనే ఆధ్యాత్మిక అన్వేషణ ప్రారంభం అవుతుంది.

ఇంద్రియ మానసమును నిశ్చలము చేసి, ఆలోచనా ప్రక్రియను వివేకవంతమైన బుద్ధికి అప్పగించటమే ఆధ్యాత్మిక సాధనలోని మొదటి సోపానం.

మాలిన్యానికి మూడవ కారణము

బుద్ధిలోని మాలిన్యానికి మూడవ కారణం బుద్ధిలోనే ఉత్పన్నమౌతుంది. అంతా ఒక్కసారే తెలుసుకోవాలన్న ఆత్రుత సదవగాహనకు అడ్డుపడుతుంది. అంతే కాకుండా, పక్షపాతం, వ్యామోహము సరియైన అవగాహనను కుంటుపరుస్తవి. పక్షపాత ధోరణితో కొన్ని భావనలనే స్వీకరించి తద్విరుద్ధ భావనలను ఉపేక్షించటము కూడా జరుగుతుంది. మూర్ఖమైన పట్టుదలతో ఒక భావననే గ్రహించి ఇతర భావనలలో ఉన్న సత్యాన్ని గ్రహించకుండా తిరస్కరించే తత్వం. సత్యాన్వేషణలో కొన్ని అంశాలకే ప్రాధాన్యతనిస్తూ, మిగిలిన అంశాలను అంగీకరించటానికి వెనుకాడే స్వభావం, తనకు ఇష్టమైన సిద్ధాంతాలను మాత్రమే పట్టుకొని, ఇతరమైన సిద్ధాంతాలను తిరస్కరించటం, తన అనుభవానికి రాని సత్యాలను పరిశీలించకుండా వదలివేయటం మొదలైనవి అవగాహనాలోపానికి కారణాలవుతూ ఉంటవి. సమదృష్టి, సామరస్యభావన ఇటువంటి లోపానికి తగిన ఔషదం. ఆలోచనాసరళిని రాగద్వేషాలకు అతీతంగా సాగించాలి. పైన చెప్పిన మూడు విధాలైన దోషాలను పరిహరించి, నిర్వికారమైన బుద్ధితో సత్యాన్వేషణను సాగించాలి. పరిశుద్ధమైన అవగాహన వ్యామోహాలకు అతీతం. ఏ ఒక్క సిద్ధాంతానికి అనవసరమైన ప్రాధాన్యతను ఇవ్వకుండా, నిష్పక్షపాతంగా అన్ని భావాలను, అన్ని కోణాలనుంచీ పరిశీలిస్తుంది. అటుల కానియెడల సత్యాన్వేషణలో సమతౌల్యం లోపించి, సంపూర్ణజ్ఞానం లభించదు.

(*SABCL* Vol. 20, pp. 298-300)

అనువాదం: ఎ.యస్.ఆర్. కృష్ణమూర్తి

మానసికజ్ఞానమునుండి అతిమానసవిజ్ఞానమునకు పరివర్తనము

శ్రీఅరవిందుల ప్రవచనములు

ఆత్మజ్ఞానం సిద్ధించాలంటే మనస్సు పూర్తిగా నిస్తరంగం కావాలి. మనస్సుయొక్క నిశ్శబ్దనిశ్చలస్థితి ఒక అద్భుతమైన ఆధ్యాత్మిక స్థితి. దానినుండే జ్ఞానభాస్కరుడు ఉదయిస్తాడు.

— అనువాదకుడు

ఆలోచనారహితమైన మనస్సు

నిర్మలంగా తీర్చబడిన బుద్ధి, చక్కగా ఎటుపడితే అటు మలచటానికి అనుగుణంగానున్న సమగ్రమైన, లోపరహితమైన ఉపకరణంగా, తత్త్వవిచారానికి ఉపయోగపడుతుంది. అధోప్రకృతినుండి ఉద్భవించే విఘ్నాలకు, వికృతాలకు అతీతంగా ఉంటూ, బుద్ధిచేత తెలుసుకోగలిగినంతవరకు సృష్టిరహస్యాల్ని తెలుసుకోగలుగుతుంది. సత్యమైన జ్ఞానం బుద్ధినైశిత్యంచేతగాని, మేధాశక్తిచేతగాని లభించేది కాదు. అది మనోబుద్ధ్యంహాకృతులకు అతీతమైన ఆత్మానుభవము. దానికి మరియొక విధమైన సాధన అవసరం. మన మేధాశక్తి సత్యమైన జ్ఞానానుభూతికి ఆటంకం కాగూడదంటే, చురుకైన మేధ కలిగిన బుద్ధిజీవికి రుచించనటువంటి, అతని ప్రకృతికి విరుద్ధమైనట్టి మనోనిశ్చలత, ఆలోచనారహితమైన ఉదాసీనత (passivity) అలవరచుకోవాలి. అది రెండువిధాలుగా ఉంటుంది.

అతీతజ్ఞాన స్ఫురణ

మనం మొదట బౌద్ధికమైన ఆలోచన చాలదనీ, అదే అత్యున్నత భావనాస్థాయి కాదనీ తెలుసుకొన్నాము. అది తర్కనిరపేక్షమైన సహజస్ఫురణము (intuition) నుండి – అతీతమానసిక స్థాయినుండీ ఉద్భవిస్తుంది. క్రిందిస్థాయిలోని తార్కికబుద్ధికి మనము లోబడి ఉన్నంతవరకూ, మనకు అతీతమానసముయొక్క సహజవాణి

వినబడదు. ఒకవేళ కొద్దిగా వినబడినా, పూర్తిగా వికృతిచెంది ప్రయోజనకారి కాజాలదు. అతీతజ్ఞాన స్ఫురణము కలగాలంటే, మనము ఏ విధంగా, ఇంద్రియజ్ఞానముమీద ఆధారపడి, సంకల్ప వికల్పాలతోను, భావోద్వేగాలతోను కూడిన మనస్సును వివేచ నాత్మకమైన బుద్ధినుండి విడదీశామో, అదే విధంగా సహజస్ఫుర ణమునుండి తార్కికబుద్ధిని విడదీయాలి. ఇది సులభసాధ్యమైన విషయము కాదు. ఎందువల్లనంటే ఆ అంతఃస్ఫురణము సాధార ణంగా తర్కసిద్ధమైన ఆలోచనారూపంలోను లేక భావోద్వేగ రూపంలోను మారువేషం ధరించి మనకి సాక్షాత్కరిస్తుంది. అందు చేత దానిని మనము గుర్తించటము కష్టసాధ్యము. దీనికి విరు గుడు ఏమిటంటే, ముందుగా మనం మన బుద్ధికి అంతఃస్ఫుర ణాన్ని గుర్తించే విధంగా శిక్షణ ఇవ్వాలి. మనం తార్కికంగా ఒక నిర్ణయానికి వచ్చిన తర్వాత, ఆ నిర్ణయాన్ని ప్రక్కన పెట్టి, అతీత జ్ఞాన స్ఫురణ కొరకు నిశ్శబ్దంగా ఎదురుచూడాలి. ఈ విధంగా మనం తార్కికమైన బుద్ధితో చేసే నిర్ణయాలను అతిమానసికమైన అంతఃస్ఫురణతో, దివ్యజ్ఞానంతో మలచుకొనవచ్చును. ఆదర్శం గానయితే ప్రతి నిర్ణయము దివ్యస్ఫురణముగానే ఉండాలి. అది సర్వత్రా సాధ్యపడకపోయినా, చాలావరకు అలా ఉండేటట్లు చూడవచ్చును. మన మనోబుద్ధులకు పైన విలసిల్లే ఆ దివ్యతేజ స్సునుండి వచ్చే ఆదేశాల ప్రక్రారం మన జీవితవిధానాన్ని నడు పుకోవాలి.

మనోబుద్ధుల నిశ్శబ్ద నిశ్చలస్థితి

ఆత్మజ్ఞానం సిద్ధించాలంటే మనస్సు పూర్తిగా నిస్తరంగం (ఆలోచనలను, తర్కవితర్కాలను పూర్తిగా త్యజిం చటం) కావాలి. మనోబుద్ధులు పూర్తి నిశ్శబ్ద, నిశ్చలస్థితిని పొంది నప్పుడే ఆత్మ ప్రకాశిస్తుంది. ఆలోచనలన్నింటినీ ఆపివేయటం అనేది పాశ్చాత్య విద్వాంసులకు అర్థమయ్యే విషయం కాదు. భగవద్గీతకూడా ఈ ఆలోచనారాహిత్య శక్తిని గురించి చెప్పింది.

ఆత్మసాక్షాత్కారం

మనస్సు ఆలోచించకుండా ఉండే ఉదాసీనతను (passivity) దాని బల

హీనతగా భావించరాదు. అదే దాని శక్తి. మనస్సును స్వాధీనం చేసుకొన్నవాడే మనీషి. మనస్సుయొక్క నిశ్శబ్ద, నిశ్చలస్థితి ఒక అద్భుతమైన ఆధ్యాత్మికస్థితి. దానినుండే జ్ఞానభాస్కరుడు ఉదయిస్తాడు. మనస్సు పూర్తిగా నిశ్చలమై, అలల కదలికలేని స్వచ్ఛమైన నౌసారంవలె, సంపూర్ణమైన శాంతస్థితిలో ఉన్నప్పుడే ఆత్మసాక్షాత్కారం లభిస్తుంది. అట్టి నిశ్చల నిశ్శబ్దస్థితినుండే సమస్తజాలము ఉత్పన్నమౌతుంది. సంపూర్ణమైన నిశ్శబ్దంలోనే 'నీరవం' అనుభూతమౌతుంది. **In a complete silence only is the Silence heard;** ఇదే అపరోక్షానుభూతి, పరమశాంతి, ఉపనిషత్తులు చెప్పిన *తత్* శబ్దంయొక్క అర్థం, నిశ్శబ్దం, శాంతి – పరిపూర్ణశాంతి అని మనకు తెలుస్తుంది.

(*SABCL* Vol. 20, pp. 301-02)

అనువాదం: ఎ.యస్.ఆర్.కృష్ణమూర్తి

చిన్ని అహంత

శ్రీఅరవిందులు

విశ్వమాత కల్పించు నొక చిన్ని అహంత,
ప్రకృతి చేతల యీ చిన్నారి లాభకారి,
విశ్వసించె నామె యాతని వమ్మును, మోసపోయెనామె,
తనదని వారించె నామె, తప్పించుకొనియె నతండు ఋణము దీర్చక.

అహంత నింపుకొనియె మనదు జీవన చేష్టలను;
ఒక్కొక్క నూలుపోగున ప్రాణిక అల్లికలు కలిపినేయంగ,
మనదు స్వార్థరాహిత్యమ్మును ప్రజ్ఞలు బలుకంగ
అపహరించునది మనదు నిమ్నస్థితిని; వదలదది శూన్యస్థితిన్,

మనదు అంతఃకరణాత్మా దేహ మానసమ్ముల,
తమకివ్వదగిన బాట యొకటున్నది,
విశ్వాతీతమునందు నిలుచునొకరీతిని తనదు జీవనకై,
అంత, వెలుగులో మరుగాయె, తుచ్ఛమంత్రంబును వివర్ణపఱచున్.

ప్రకృతి నివృత్తి జెందు తనదు తిరుగుబాటునన్,
అంత జీవాత్మ అనంత ప్రసన్నతన విరామమొందు.

(*SABCL* Vol. 5, p. 146)

అనువాదము: సునీతి పంతులు

సమాచార పత్రం

'సావిత్రి' అధ్యయన శిబిరం ఫిబ్రవరి 23 నుండి మార్చి 5 వరకు సొసైటీ బీచ్చాఫీస్‌లో జరిగింది. డా॥ నడ్కర్ణిగారు Book 12 (ఉప సంహారమును) చదివి వివరించారు. తరువాత మొత్తం సావిత్రి నంతను సమీక్షించారు. వారి తదుపరి కార్యక్రమములు:

(1) 26-11-2003 నుంచి 4-12-2003 వరకు: గీతావ్యాసములు

(2) 23-2-2004 నుంచి 5-3-2004 వరకు: సావిత్రి Book 1

ఆంధ్రప్రదేశ్ 8 వ రాష్ట్రమహాసభలు 8, 9 ఫిబ్రవరి తేదీలలో వరంగల్‌లో జరుపబడినవి. 250 కంటె ఎక్కువగా ఈ సభలలో పాల్గొనిరి. శ్రీయుతులు బి. వెంకట్రామయ్యగారు, డా॥ మంగేష్ నడ్కర్ణి, కిట్టురెడ్డి, ఆర్.వై. దేష్‌పాండే, డా॥ శ్రీమతి పేమానంద్‌కుమార్, ప్రదీప్ నరంగ్‌గార్లు ఉపన్యాసముల నిచ్చిరి. ఈ సభలలో చర్చించిన ముఖ్యవిషయములు సమగ్రవిద్య, స్త్రీలు, యువత. భువనేశ్వర్‌లో గోపాల్ భట్టాచార్జీగారు ఫిబ్రవరి 1 వ తారీఖున 'శ్రీమాత అవతరణకు కారణము' అనే విషయముపై ప్రసంగించారు. ఒరిస్సాలోని ఇతర ప్రాంతములను కూడ వారు దర్శించారు. చెన్నైలో శ్రీమతి విజయ శంకర్ నారాణన్‌గారు స్త్రీల విభాగమును నడిపి

స్తున్నారు. మదుర (తమిళ్‌నాడు), రాయపూర్ (చత్తీస్‌గడ్) లలో నూతన కేంద్రములు స్థాపించబడినవి.

NEXT FUTURE – A new monthly Magazine of the Society:

ఫిబ్రవరి 2003 నుంచి శ్రీఅరవిందో సొసైటీ "Next Future" అనే ఒక కొత్త e – పత్రిక ప్రారంభించారు. "Next Future" అనే పేరు 1971 లో శ్రీమాత పెట్టినదే; ఇది శ్రీమాత 125 వ జన్మ వార్షికం కావటం కూడ విశేషం.

"Next Future" consciously seeks to express the best, the highest, the widest and the deepest in human nature; the beauty, harmony, strength and courage of the spirit. It will contain articles on a variety of topics and themes. But more than a journal it will be a movement and a vehicle to bring together all those who are aspiring for and would like to participate in the building of a new, happier and better world. Therefore your enthusiasm, your ideas and suggestions, your participation in every way will be of the utmost importance. The website address of Next Future is:

http://nextfuture.sriaurobindosociety.org.in

Cease inwardly from thought and word, be motionless within you, look upward into the light and outward into the vast cosmic consciousness that is around you. Be more and more one with the brightness and the vastness. Then will Truth dawn on you from above and flow in you from all around you.

Sri Aurobindo